

Alle illustrasjonsfoto: colourbox.no

Ramtha: Livets lovløshet

Når mennesket befrir seg fra sin snevre bevissthet med alle dens lover, planer og regler, vil det finne den glede og fred i tilværelsen som gjør det i stand til å elske både seg selv og hele menneskeheten.

Mester: (Ramtha kaller vanligvis sine tilhørere for ”mester” fordi: ”hver av dere er mester for deres egen skjebne, arkitekten bak deres eget liv og herre i deres eget rike”.)

Ramtha, hvordan passer du inn i Guds plan?

Ramtha: Guds plan? Hva får deg til å tro, mester, at Gud har en plan?

Mester: Fordi det må finnes en god grunn for at ting er som de er.

Ramtha: Den eneste planen Faderen har... er å være, slik at alt kan uttrykke det livet han er. Hvis han virkelig hadde

en plan, ville han uttrykke det livet han er. Hvis han virkelig hadde en plan, ville han med det fratatt deg friheten til å uttrykke Gud i deg. Og det ville fratatt deg ditt unike særpreg og din evne til å utvikle deg og utvide det livsprinsippet som kalles Gud.

”Gud Faderen kjenner ingen lover! Mennesket skaper lover, ikke Gud. Faderen har gitt menneskene den frie viljen, slik at enhver kan være suveren lovgiver i sitt rike.”

Guds eneste plan er at han er. Han er alt som vibrerer i harmoni med seg selv, i en tone som først oppstår i tanken og som deretter blir til masse... mens den vibrerende henter fra - og legger til bevisstheten, og uavbrutt skaper nye livsøyeblikk. Alt som er, uttrykker seg i fel-

lesskap med alt annet som er, inn i det neste øyeblikk av evigheten. Hvis Gud kunne planlegge, ville det begrense alt som skulle komme.

Det lodne teppet som du sitter på - hvorfor er det her? Bare fordi det er. Slik passer det inn i Guds plan, fordi alt annet også er. Hva er grunnen til at denne kjære mesteren nedenfor oss er her? Fordi han er. Hvordan passer han inn i Guds plan? Ganske enkelt ved å være, akkurat som du er værende. Hvordan passer så jeg inn her? Jeg er, min venn, jeg er, akkurat som teppet er. Hvordan jeg passer inn her? Jeg kan elske deg så høyt som det er mulig å elske, fordi jeg har evnen til det. Dette fordi jeg ikke bekymrer meg for om min kjærlighet eller uttrykk passer inn i en diffus guddommelig plan!

Hvordan bidrar jeg til livets omfattende væren? Ved å hjelpe dere til å forstå hva Faderen virkelig er, og hvordan han elsker dere uansett hvordan dere er. Kanskje også ved å gjøre det klarere for dere hvordan alt liv hen-

ger sammen, slik at dere kan forstå at årsaken til at alt eksisterer... kun er en iver etter å uttrykke seg - ikke etter noe skjema, ikke på grunn av et høyere motiv, men bare fordi det har liv.

Hvorfor er dette så viktig? Når dere forstår at livet bare er, får dere friheten og makten til å skape livet deres etter beste evne. Dere kan være ganske sikre på at uansett hva dere gjør, vil dere i neste øyeblikk og i alle øyeblikk som

det står i deres Bøkenes Bok, er egentlig mange lover, for flere profeter har bidratt til den. Det var alltid vanskelig å angripe en som sa at "Guds Lov" sier at noe er forbudt, eller at slik må man gjøre. Det du kaller "Guds Lov", var årsaken til at menneskene lærte å underkaste seg Gud og frykte ham.

Barn skal ikke frykte sine foreldre - de skal være som sine foreldre.

Den Enes Lov sier at Gud, kil-

ver! Mennesket skaper lover, ikke Gud. Faderen har gitt menneskene den frie viljen, slik at enhver kan være suveren lovgiver i sitt rike. Hver og en kan skape fra tanke den tro, sannhet eller holdning som passer inn i hans rike og i hans voksende forståelse av alt liv. Mennesket har benyttet friheten til å lage lover som blir ansett som nødvendige for å leve i et samfunn. Dessverre er de fleste lover laget for hensynsløst, å skremme

"Hvorfor er dette så viktig? Når dere forstår at livet bare er, får dere friheten og makten til å skape livet deres etter beste evne. Dere kan være ganske sikre på at uansett hva dere gjør, vil dere i neste øyeblikk og i alle øyeblikk som kommer likevel pulsere midt i livet."

kommer likevel pulsere midt i livet.

Det fins ingen livsplan, mester. Det fins bare væren. Å befinne seg i en være-tilstand, er den mest fantastiske uttrykksform som fins. Væren! Du er, mester. Det er det eneste som betyr noe.

Mester: Det betyr altså at det egentlig ikke fins noen spesiell måte man bør leve på, men at man kan være og gjøre alt man vil; at "alt går".

Ramtha: Selvfølgelig! Det er Faderens kjærlighet til deg.

Mester: Hva er da hensikten med livet?

Ramtha: Hensikten med livet, mester, er å uttrykke alle dine tanker på Livets plattform. Uansett hva dette fører til, vær sikker på at du alltid vil være i harmoni med det evigvarende Livets væren.

Hensikten med livet er å være en del av det, å skape det, å belyse det. Det fins ingen annen bestemmelse enn å leve og gi seg selv lov til å være akkurat det man vil, mens livet utfolder seg i en, øyeblikk for øyeblikk. Når du oppfyller denne hensikten, vit at du har ubegrenset frihet til å bli, gjøre og være alt det du vil.

Mester: Lov som det står om i Bibelen?

Ramtha: Min gode mester, din kjære Fader har ikke laget noen lov - uten en. Den loven sier at dere skal skape livet deres etter egen fri, uavhengig vilje. Kun gjennom bruk av viljen, utvider dere alt livs bevissthet - som er det Faderen er. Hvis Gud var et lov-givende vesen, ville han ha nektet dere friheten til å uttrykke det som gjør at livet kan utvikle og videreføre seg selv. Da ville Gud ha blitt en uttørret kilde, en avslutning! Evigheten har ingen ende, mester.

Det du kaller Guds lov, slik

den til alt liv, tillater alle å uttrykke seg gjennom hans vesen slik de vil, slik det fritt passer dem. For bare gjennom frihet kan man lære å kjenne Faderen og igjen bli ett med ham. Det vil bli en stor dag når du vender tilbake til Faderen og han opplever sin egen hjemkomst, en stor evighet. Ved at du vender hjem, vil du være som Gud er, og når du er som Gud, vil livet alltid være ubegrenset kjærlighet, ubegrenset glede og evig eksistens.

Gud Faderen kjenner ingen lo-

og undertrykke folk. De er laget for å begrense friheten, ikke for å utvide den. Mennesket tillater seg ikke å leve i en lovløs tilstand, fordi det i frykt for sitt eget vesen tror at man må ha lover til å styre tilværelsen. Dette skyldes ene og alene at mennesket ikke virkelig forstår sitt vesens guddommelighet og udødelighet.

Mester: Men Ramtha, hvis det ikke fantes lover, hvordan kunne man da hindre noen i å uttrykke det onde inne i seg - i å gjøre gale ting?

RAMTHA er en eldgammel kriger, erobrer og oppstegen mester som levde for 35 000 år siden.

RAMTHA's sterke, uttrykksfulle og ofte humoristiske forelesninger har gjort et dypt inntrykk på hundretusener av mennesker over hele verden. Han bruker en amerikansk dame, JZ Knight (bildet under), til å formidle sitt buskap gjennom en prosess som kalles kanalisering. RAMTHA ble første gang utgitt i USA i 1986, og ble raskt en bestselger. Boken ble oversatt til norsk og utgitt i 1992 av Ellipse Forlag. Boken har vært utsolgt i mange år. Dette kapitlet gjengitt her stod i den boken.

Ramtha's School of Enlightenment www.ramtha.com

Ramtha: La meg si deg dette, mester: I alle tings kosmiske vesen fins det ikke noe slikt som ondskap. Det er blitt skrevet at mennesket i sin sjel er ondt, men det er ikke sant. Menneskets sjel er guddommelig. For sjelen og alt mennesket er, er Gud. Hvis mennesket ikke var Gud, hvor skulle det da ha kommet fra?

Utenfor Faderens lovgivning, utenfor det å være, fins det ingenting. Absolutt ingenting! Alle tanker eller handlinger som man kaller onde, dårlige eller gale, er levende i bevisstheten. Hvis tankene eksisterer i bevisstheten,

uttrykke, bli utestengt fra Livskraften. Hvis det var mulig, ville Livet og dets evigvarende vekst opphøre å eksistere, for den frie viljen som gjør skapelse mulig, ville forsvinne. Men Gud er fullstendig grenseløs, den udelte helhet av væren. Gud kan derfor ikke ha et begrenset, restriktivt syn på seg selv. Hvis han kunne det, satt du ikke her for å diskutere om du har valgmulighet til å dømme deg selv og dine brødre eller ikke.

Det fins verken godt eller ondt, mester, det fins bare væren. I væren blir alt kun betraktet som uttrykk for fullfø-

uttrykk for Gud i seg. Hver gang man fratar en annen friheten til å uttrykke Gud i seg, gjør man det samtidig i enda sterkere grad mot seg selv. For den dom og begrensning du legger på en annen, blir også til en lov i din egen bevissthet, en lov som begrenser deg, og som du dømmer deg selv etter.

Mennesket er ikke ondt i sin sjel. Det lever riktignok under det ondes tegn, men i en mer omfattende forståelse fins det ikke noe slikt. Det fins bare Livets plattform som lar mennesket skape alt det vil med sin tenkning. En annen virkelighet fins ikke. I denne vir-

”De eneste lovene som fins, er de du skaper for at de skal virke i ditt eget liv. Hvis du bestemmer deg for å tro at det fins godt og ondt, da blir det din sannhet, og du tar på ingen måte feil. Men husk, det er din sannhet - ikke min eller noen annens.”

er de også en del av Guds Bevissthet. Siden alt er en del av Gud, ville dere med påstanden at noe er ondt, også si at Gud er ond, og det er han ikke. Gud er heller ikke god, for ved å definere begrepet god, må dette stilles opp mot begrepene dårlig eller ondt.

Gud er verken god eller ond, for Gud er ikke god mer enn han er ond. Gud er heller ikke fullkommen. Faderen bare er... han er alt livs væren, det evige øyeblikk som bare lever i glede og for glede, for å lære å kjenne seg selv. Denne Livskraften er ikke istand til å sette seg selv utenfor en være-tilstand ved å dømme en del av seg som god eller dårlig, ond eller guddommelig, fullkommen eller ufullkommen.

Vet du hva som ville skje hvis Gud kunne se ned og si: ”Dette er ondt”? Da ville hele den bevisstheten som gir uttrykk for noe den trenger å

relse - som uttrykk for følelsesmessige opplevelser sjelen trenger for å fylles med visdom. Alt du har gjort, uansett hvor fint eller motbydelig du synes det er, har du bare gjort for opplevelsens skyld. Sjelen din og dine sterke følelser drev deg til å gjøre det for at du kunne lære av det. Bare ved å gjøre det, kunne du forstå handlingenes verdi og trekke lærdom av den. Det er verken ondt eller grusomt, men nødvendig for å bli Gud.

Mennesket dømmer menneskene, ikke Gud. Mennesket har i sin skapertrang oppfunnet motsetningen mellom godt og ondt for å ta uttrykksfriheten fra sine brødre. Frykten for straff ved å bryte religiøse dogmer eller regjeringens lover, har vært sverdet som har styrt og kontrollert nasjoner i uminnelige tider. Hvis det overhodet skulle finnes noe man kunne kalle ”ondt”, måtte det være å frata noen friheten til å gi

keligheten tillater Gud at menneskene, med sin overtro, dogmatiske lære og hemmende flokkmentalitet, skaper det onde. Fordi dere holder øye med hverandre og fordømmer hverandre, forventer dere det onde. Derfor eksisterer det også i deres virkelighet - men bare i deres, for slik dere tror, slik vil deres rike være.

De eneste lovene som fins, er de du skaper for at de skal virke i ditt eget liv. Hvis du bestemmer deg for å tro at det fins godt og ondt, da blir det din sannhet, og du tar på ingen måte feil. Men husk, det er din sannhet - ikke min eller noen annens. Deres sannheter tilhører dere fordi de dannes av deres meninger. Så lenge dere har en bestemt mening, vil denne også være virkelig. Når dere ikke lenger tror på den, vil den ikke lenger være virkelighet. Slik er det ganske enkelt.

Nå, mester, fortell meg hva du tror det onde er. Hva forstår du med begrepet dårlig?

Mester: Jeg ville sagt at det var det motsatte av godt. Men fremfor alt mener jeg at det er ondt å skade en annen person.

Ramtha: Virkelig? Hvorfor er det ondt?

Mester: Hvis noen for eksempel skadet datteren min, ville det være ondt, fordi hun... kanskje kunne dø.

Ramtha: Det er din oppfatning av ”ondt”. Men hva er ondt ved å dø?

Mester: Mener du at det ikke en gang er ondt å drepe noen?

Ramtha: Det er riktig. For jeg har ikke begrenset meg ved å tro at noe slutter, for ingenting utslettes noen gang. Aldri! Faderen har i sin væren og i sin evighet

av kontinuerlig liv, ikke skapt noe som er større enn ham selv, og som dermed kunne ødelegge grunnlaget for all eksistens. Det Faderen skapte, mester, kan ingenting overvinne, det vil leve evig. Følgelig ville din datter ikke blitt utslettet, fordi ingenting kan utsette Guds liv.

Mester: Vil du dermed si at ikke en gang mord er galt eller ondt?

ene er ikke bedre enn det andre, for det du gjør i tanken, har du allerede gjort - og det fins ikke ett individ som ikke en gang har drept en annen i tanken) trenger individet i begge tilfeller denne erfaringen for å oppnå en større forståelse. Jeg vil gjerne dere skal forstå at den personen som deltar sammen med drapsmannen i hans handling, han er ikke et offer. Kanskje har denne perso-

ha tatt en del av seg selv og skilt det fra mitt vesen. Da er jeg ikke lenger hel. Forstår du?

Drapsmannen har allerede avsagt sin egen dom, for han er prisgitt sin egen holdning til det han har gjort. Dette må han slåss med i sin tanke- og følelsesverden i evigheten av øyeblikk som kommer.

Jeg avskyr ikke handlingen.

”Jeg sier deg, mester, livet er evigvarende. Det vil alltid gå videre. Og i hvert øyeblikk har hver eneste skapning som uttrykker seg på Livets plattform, ubegrensede muligheter til å være lykkelig.”

Ramtha: Det er riktig.

Jeg sier deg, mester, livet er evigvarende. Det vil alltid gå videre. Og i hvert øyeblikk har hver eneste skapning som uttrykker seg på Livets plattform, ubegrensede muligheter til å være lykkelig. Men hvordan en person ønsker å fylle hvert øyeblikk, det vil være avhengig av hans vilje og ønske, og hva han føler er godt. Det er hans valgmulighet, hans frihet. Det er menneskenes eneste virkelige styrende kraft - deres indre verden av tanke og følelse.

Deres regjeringer og religioner kan forsøke å kontrollere massene gjennom lover, regler eller forordninger, men disse vil aldri kunne kontrollere en persons vilje - den virker i stillhet i tankene hans. Den kan bare vedkommende selv kontrollere. Hvis et menneskes vilje i et bestemt øyeblikk leder det til å drepe et annet menneske, eller å gjøre det i sjelen ved bare å tenke på det, (det

nen tenkt seg muligheten av å bli brent, drept eller mishandlet. Og fordi han har tenkt på det og frykter det, tiltrekker han seg akkurat en slik situasjon. Slik tiltrekker de hverandre for opplevelsens skyld. Den ene trenger å drepe, og den andre trenger å bli drept, fordi begge har et behov for å utvide sin forståelse. De fleste vil bli oppbrakt, og vil både fordømme og forbanne drapsmannen. Men jeg elsker personen som har drept den andre. Hvordan kan jeg gjøre annet? Står drapsmannen utenfor Guds omsorg, liv og storhet? Nei, det gjør han ikke, mester.

Den drepte vil komme tilbake, igjen og igjen, for livet er endeløst, det fortsetter. Livet er det eneste som varer evig, og samtidig er det alle ting. Hvis jeg avskyr handlingen og fordømmer drapsmannen, har jeg fordømt meg selv, og mitt liv vil bli påvirket av det. For med det vil det JEG ER som jeg er,

Jeg kjenner dens årsak, og jeg forstår den. Jeg står over den.

I Guds forståelse er ingenting ondt. Alt er erfaring som bringer visdom av sine brødre, men erkjenner at det ikke er ondt i sitt vesen, at det er Gud, og når det forstår fullt og helt at det er elsket og sørget for av den Livskraften som kalles Gud, da vil mennesket ikke lenger behøve å oppleve krig, overgrep, mord eller liknende handlinger for å forstå sin verdi, sin kraft og sitt vesens udødelighet. Når mennesket frigjør seg fra den snevre bevisstheten med alle dens lover, planer og regler, da vil det finne den glede og fred i tilværelsen som gjør det mulig å elske seg selv og hele menneskeheten, og tillate alle andre friheten til å gjøre det de selv ønsker. Da vil mennesket elske slik som Gud elsker. Da vil det være som Gud er - plattformen som nærer og bevarer alt liv. La det bli slik. •